CZU:811.135.1’37’367.625
https://doi.org/10.52505/filomod.2022.16.19

SEMANTICA VERBULUI ȘI STRUCTURILE ACTANȚIALE ÎN LIMBA ROMÂNĂ

Ion BĂRBUȚĂ

ORCID: https://orcid.org/0000-0003-2649-8276
Institutul de Filologie Română „Bogdan Petriceicu-Hasdeu”, Chișinău

Verb Semantics and Actantial Structures in Romanian

Abstract. *The article analyses the relationship between the semantic structure and the actantial structure of Romanian verbs. To illustrate these relationships, the semantic classes of verbs were described in relation to the type of actantial structure that characterizes them. The language facts examined show a close connection between the semantic formula and the actantial structure of the verb. Having a bidirectional character, the given relationship is manifested both as an influence of the semantic structure on the actantial structure, and from the opposite direction. Some observations concern the relations established between the semantics of the verb and its actants.*

Keywords**:** *semantics of the verb, actantial structure of the verb, relative autonomy of actantial structures, process, actant, agent, patient.*

Rezumat. *Articolul analizează raportul dintre structura semantică și structura actanțială a verbelor din limba română. Pentru ilustrarea acestor relații au fost descrise clasele semantice de verbe în raport cu tipul de structură actanțială care le caracterizează. Faptele de limbă examinate denotă o legătură strânsă între formula semică și structura actanțială a verbului. Având un caracter bidirecțional, relația dată se manifestă atât ca influență a structurii semantice asupra structurii actanțiale,*

cât și din direcție opusă. Unele observații vizează relațiile stabilite între semantica verbului și actanții săi.

***Cuvinte-cheie*:** *semantica verbului*, *structura actanțială a verbului*, *autonomia relativă a structurilor actanțiale*, *proces*, *actant*, *agent*, *pacient*.

Obiectivul de bază al articolului de față este analiza și descrierea unor fenomene aflate la interferența dintre semantică și sintaxă. Opiniile lingviștilor referitoare la problema relației semantică – sintaxă sunt împărțite. Spectrul lor se extinde de la separarea tranșantă a sintaxei de semantică până la admiterea unor relații strânse între aceste două domenii.

O concepție construită pe separarea clară a sintaxei de semantică este expusă în lucrarea *Syntactic Structures* publicată în 1957 de N. Chomsky. Ideile referitoare la acest aspect sunt formulate în cadrul teoriei lui Chomsky privind dispozitivul de achiziție a limbajului, teorie consacrată studierii mecanismului pe baza căruia copiii își însușesc structura sintactică a limbii. În conformitate cu această teorie se presupune că un anumit număr de structuri sintactice sunt cunoscute de copii încă de la naștere. Pornind de la această observație, Chomsky ajunge să creadă că sintaxa și semantica sunt două domenii independente. Separarea sintaxei de semantică este ilustrată de Chomsky pe baza unui enunț corect din punct de vedere gramatical, dar lipsit de sens, absurd din punct de vedere semantic: *Ideile verzi incolore dorm furios*. Concluzia pe care o trage Chomsky e că orice încercare de a defini corectitudinea gramaticală prin raportare la semantică este sortită eșecului (Chomsky, 2002, p. 13-17.).

Ideea unei sintaxe complet autonome de semantică nu s-a bucurat totuși de o recunoaștere unanimă. Chiar din momentul emiterii acestor idei, numeroși cercetători nu au fost de acord cu separarea, considerată artificială, a sintaxei de semantică. În felul acesta, tocmai N. Chomsky a fost cel care, în anii 50 ai secolului trecut, a declanșat apariția teoriilor ce au căutat să se elibereze de ideea că structurile sintactice nu ar fi în niciun fel influențate de semantică.

Una dintre teoriile aflate în contrast puternic cu punctele de vedere ale cercetătorilor care negau relația semantică – sintaxă este gramatica cazurilor propusă de C. Fillmore. Modelul de descriere a enunțurilor elaborat în cadrul acestei teorii se îndepărtează de modelul binar subiect-predicat propus de Aristotel în secolul al IV-lea î. Hr. Fără a intra în detalii menționăm că cercetările privind cazurile semantice (Fillmore, 1968; Fillmore, 1975, p. 65) au evidențiat importanța fundamentală a semanticii și rolul acesteia în motivarea fenomenelor sintactice.

Cele de mai sus sunt menite să servească drept cadru general pentru ceea ce reprezintă relația care se stabilește între semantică și sintaxă în structura enunțului. Articolul de față nu are intenția de a aborda această problemă

spinoasă dintr-o perspectivă amplă, teoretică. El urmăreşte doar să analizeze şi să prezinte anumite fapte de limbă care confirmă ipoteza unei interrelaţii dintre formele sintactice şi sensul exprimat cu ajutorul lor. Mai exact, este vorba despre stabilirea modului în care trăsăturile semantice ale verbului sunt relevante pentru constituirea structurii lui actanţiale.

Vom începe prin a examina unităţile lexicale din clasa verbului sub aspectul conţinutului lor semantic. Se ştie că acestea înglobează un ansamblu de trăsături semantice care reflectă caracteristicile esenţiale ale proceselor desemnate. Aceste trăsături semantice se definesc prin diferite grade de generalitate. La nivelul superior al structurii semice a verbului se află dominanta semantică /+ procesualitate/. Urmează o serie de seme care sunt specifice unor subclase de verbe: /+ acţiune/, /+ devenire/, /+ stare/ şi /+ relaţie/. Pe baza acestor seme se stabileşte cea mai generală clasificare a verbelor în funcţie de criterii legate de semantica lor lexicală (Constantinovici, 2007, p. 54, Evseev, 1974, p. 41, 42). În conformitate cu aceste trăsături se delimitează următoarele patru clase:

a) verbele de acţiune; exprimă procese dinamice: *a duce*, *a merge*, *a se mişca*, *a lucra*, *a sări*, *a urca*, *a apuca*, *a arunca*, *a construi*, *a rupe*, *a distruge*. Aceste verbe constituie zona centrală a clasei lexico-gramaticale a verbului. Ele posedă toate sau aproape toate trăsăturile specifice lexemelor din clasa verbului.

b) verbele de devenire; desemnează treceri dintr-o stare în alta: *a se agrava*, *a se boţi*, *a se coace*, *a se enerva*, *a se îmbogăţi*, *a se îngălbeni*, *a se ofili*, *a rugini*, *a se schimba*.

c) verbele de stare; semnifică diferite ipostaze existenţiale ale obiectelor: *a absenta*, *a se afla*, *a exista*, *a fi*, *a hiberna*, *a lâncezi*, *a lenevi*, *a se neliniști*, *a sta*, *a suferi*, *a trăi*. În esenţă, stările reprezintă nişte caracteristici nondinamice, statice ale obiectelor sau fenomenelor.

d) verbele de relaţie; semnifică diferite tipuri de raporturi existente între obiectele şi fenomenele din realitate: *a avea*, *a depinde*, *a coincide*, *a se învecina*, *a semăna*, *a simboliza*, *a stăpâni*, *a poseda*.

În acelaşi timp, se ştie că verbul, care desemnează fenomenele din realitate conceptualizându-le ca procese, reprezintă expresia globală a unui eveniment, a unei situaţii, a unei stări de fapt. Astfel, desemnând procesul, verbul indică şi participanţii implicaţi de acesta impunându-le determinanţilor săi anumite roluri semantice. Informaţia privind actanţii posibili este codificată la nivelul structurii actanţiale specifice fiecărui verb ca unitate lexicală.

În cadrul clasificării verbelor bazate pe criterii de natură sintagmatică se disting patru clase de verbe diferenţiate în funcţie de numărul de determinanţi obligatorii implicaţi (Constantinovici, 2007, p. 81):

a) verbe avalente (*a ploua*, *a ninge*), b) verbe monovalente (*a alerga*, *a cânta*), c) verbe bivalente (*a desena*, *a săpa*), d) verbe trivalente (*a da*, *a divulga*).

Dacă pornim de la ipoteza că s-ar putea să existe o adecvare între conținutul semantic al verbului și schema sintactică în care el este utilizat, atunci primul lucru pe care urmează să-l constatăm este faptul că între cele două clasificări, clasificarea semantică și clasificarea sintagmatică a verbelor, ar trebui să existe o anumită corelație. Într-un sens foarte larg, aceasta ar putea să însemne că fiecărei clase semantice de verbe îi corespunde un anumit tip de comportament sintactic.

Analizând cele patru clase semantice de verbe în raport cu tipul de structură actanțială care le caracterizează, constatăm că relațiile dintre aceste entități sunt complexe.

Clasa verbelor de acțiune cuprinde un număr mare de elemente, acestea fiind eterogene din punct de vedere semantic. Având în vedere diversitatea semantică a verbelor de acțiune, este de presupus că aceeași stare de lucruri se constată și în ce privește posibilitățile lor combinatorii. Într-adevăr, verbele din această clasă pot fi utilizate în toate tipurile de structuri de bază existente în limbă:

– structuri monovalențiale: *În poiană cântă păsările*.;

– structuri biactanțiale: *Copiii adună fructele căzute din pom*.;

– structuri triactanțiale: *Poştaşul mi-a adus o scrisoare*.

Ceea ce ar trebui observat este că această diversitate în plan sintactic nu reprezintă o dovadă a lipsei de legătură între semantica verbului și structura lui actanțială. Ea denotă doar faptul că specificul structurii actanțiale a verbelor în cauză este determinat nu de dominanta semantică /+ dinamicitate/, comună întregii clase, ci de alte trăsături diferențiale prezente în structura semantică a verbului.

Cu totul altfel este situația în cazul celorlalte clase semantice de verbe. Astfel, două dintre acestea, starea și devenirea, reprezintă procese care se consumă în sfera subiectului fără a se extinde asupra unui alt obiect. Constituind un mod de a fi al unor participanți nondinamici, aceste două forme ale procesului presupun existența unui singur actant care se află într-o anumită stare sau care trece dintr-o stare în alta. Datorită acestei caracteristici a stărilor și a devenirilor verbele în cauză nu sunt tranzitive fiind utilizate doar în structuri monoactanțiale: *Copilul doarme în pătucul său*. *Apa a înghețat*.

Cât privește verbele de relație, trebuie menționat că acestea implică prezența a doi actanți, ceea ce se motivează prin faptul că o relație se poate stabili între două obiecte sau fenomene. Prin urmare, verbele de relație, care pot fi tranzitive sau intranzitive, se folosesc, de obicei, în componența unor structuri biactanțiale: *Muntele domină împrejurimile*. *Gardul mărginește curtea*.

Tabelul de mai jos prezintă clasele semantice de verbe prototipice în raport cu tipul de structură actanțială care le cara

Clasa semantică	Structura actanțială	Exemplu
Verbele de acțiune	N_1 + V N_1 + V + N_2 N_1 + V + N_2 + N3	*Miei aleargă pe imaș*. *Studenții analizează textul*. *Regizorul distribuie rolurile actorilor*.
Verbele de stare	N_1 + V	*Becul arde toată noaptea*.
Verbele de devenire	N_1 + V	*Tipul se aprinde ușor*.
Verbele de relație	N_1 + V + N_2	*Casa aparține unui străin*.

În același timp, în limbă există verbe și locuțiuni verbale având un comportament sintactic diferit de cel al claselor de bază descrise mai sus. Aceste verbe alcătuiesc construcții sintactice deviante. Au fost identificate următoarele tipuri de astfel de construcții:

1. Construcții zeroactanțiale. Acestea sunt constituite de verbele impersonale (numite și verbe avalente), care nu admit existența unui subiect la cazul Nominativ. Din categoria dată fac parte verbele meteorologice: *a ploua*, *a se înser*a, *a se desprimăvăra*. Prin conținutul lor semantic, verbele la care ne referim reprezintă o descriere globală a proceselor, a fenomenelor desemnate. Caracteristic pentru procesele în cauză este faptul că ele sunt văzute de vorbitori ca desfășurându-se parcă de la sine, fără să implice un participant ce ar reprezenta sursa, inițiatorul lor. În felul acesta, specificul semantic al acestor verbe își lasă amprenta asupra comportamentului lor sintactic.

2. Construcții uniactanțiale deviante. Caracteristic pentru acest tip de construcții este faptul că verbul predicat implică un participant care însă nu este exprimat printr-un nume în Nominativ, ci printr-un nume la un caz oblic.

Această categorie cuprinde construcțiile constituite de locuțiunile verbale care își asociază un nume cu trăsătura semantică /+ uman/ la cazul Dativ, acesta având funcţia sintactică de complement indirect: *Mi-e frig*. *Mi-e foame*. *Mi-e sete*. *Mi-e somn*. *Mi-e lene*. *Mi-e dor*. *Mi s-a făcut rău*.

O altă construcție uniactanțială al cărei actant guvernat de verb este la un caz oblic se caracterizează prin următoarea schemă sintactică: Pr + C ind. prep.: *Miroase a pâine coaptă*. *Aici aduce a mucegai*. *Afară arată a ploaie*.

3. Construcții biactanțiale deviante. În categoria dată intră construcțiile cu structura Sb + Pr + C ind. D: *Îmi convine situaţia*. Specificul construcțiilor constituite de aceste verbe constă în faptul că subiectul lor este reprezentat

printr-un nume în Nominativ cu trăsătura /+ inanimat/. În același timp, cel de al doilea nume din componența lor caracterizat prin trăsătura /+ uman/ apare în calitate de complement indirect. S-a produs astfel o inversie, numele persoanei apare nu în poziția subiectului, cum ar fi firesc, ci în poziția obiectului indirect. Din clasa verbelor care pot constitui astfel de construcții fac parte: *a-i conveni*, *a-i displăcea*, *a-i plăcea*, *a-i prii*, *a-i repugna*, *a-i tihni*.

Din această categorie mai fac parte și construcțiile cu structura Pr + C d. + Sb: *Mă doare capul* / *rana*. *Mă dor dinții* / *picioarele* / *toate oasele*. *Mă ustură picioarele*. *Mă furnică spatele*. *Mă mănâncă palmele*. *Mă pasionează sportul*. Observăm că în aceste construcții numele marcat prin trăsătura /+ uman/ este la cazul Acuzativ, iar un alt nume care denumește o parte a corpului este în Nominativ, acesta căpătând formal statutul de subiect. Faptul că numele de la urmă nu este un subiect în adevăratul sens al cuvântului poate fi demonstrat și prin aceea că în limbă se atestă construcții în care numele în Nominativ poate fi înlocuit printr-un nume la cazul Acuzativ cu prepoziție: *Mă doare în gât*. *Mă doare în piept*.

În sfârșit, un comportament sintactic neobișnuit se constată și în cazul construcțiilor biactanțiale cu structura Pr + C ind. D + *de* C ind.: *Mi s-a acrit de poveștile lui*. *I s-a acrit de școală*. *Nu-mi arde acum de plimbare*. Verbele care intră în componența unor astfel de construcții sunt următoarele: *a-i arde* (*cuiva de ceva*), *a-i păsa* (*cuiva de ceva*), *a i se acri* (*cuiva de ceva*), *a i se apleca* (*cuiva de ceva*) etc. Tot aici ar mai trebui adăugate locuțiunile verbale: *a-i părea bine* / *rău* (*cuiva de ceva*). Și în cazul unei astfel de structuri nu putem vorbi de un participant activ, de aceea el este actualizat cu ajutorul unui nume introdus printr-o prepoziție, și nu printr-un nume la Nominativ.

Generalizând, ar trebui să spunem că toate construcțiile constituite de verbele descrise mai sus denotă o puternică influență a semanticii lexicale asupra structurii lor actanțiale. Aceste verbe au capacitatea de a funcționa în calitate de centru predicativ al unui enunț de cele mai multe ori în absența unui subiect realizat printr-un nume în Nominativ. Ele sunt de două tipuri: a) verbe care formează construcții cu subiect zero, vid și b) verbe folosite în construcții cu un nume definit prin trăsătura /+ uman/ la un caz oblic (D sau Ac). Numele cu trăsătura /+ uman/ desemnează un participant care este interpretat ca sediu al procesului exprimat de verb. Așadar, caracterul pasiv al acestui participant face ca el să fie desemnat printr-un nume la alt caz decât cazul Nominativ. Acest specific al lor se explică prin natura semantică a verbelor predicat. Verbele în cauză sunt, de regulă, verbe de stare, ceea ce înseamnă ca actantul lor reprezintă un participant pasiv, fiind exprimat printr-un nume la un caz oblic, și nu în Nominativ, care este văzut drept caz folosit pentru desemnarea unui participant activ.

Descrierea cazurilor în care structura actanțială a verbului este influențată de semantica lui lexicală realizată în prima parte a acestui articol nu ar trebui să ne facă să credem în atotputernicia semanticii lexicale. Faptele de limbă demonstrează că, în unele situații, structurile sintactice pot căpăta o anumită autonomie. Aceasta se manifestă prin faptul că unele structuri actanțiale pot fi extinse asupra unor situații cu o altă organizare. După specificul lor, ar trebui să distingem două tipuri de transfer al structurilor actanțiale: un transfer având caracter regulat și un transfer care are drept rezultat constituirea unor structuri deviante.

Primul tip de transfer care se produce în cazul extinderii structurilor actanțiale asupra unor situații diferite de cele pentru care ele sunt specializate înglobează următoarele situații:

– folosirea unor structuri uniactanțiale pentru desemnarea unor evenimente denumite de obicei cu ajutorul verbelor impersonale: *Se face noapte*. *– Se înnoptează*. *Se lasă întunericul*. *– Se întunecă*. *Vine primăvara*. *– Se desprimăvărează*. *Astă noapte a căzut brumă*. *– Astă noapte a brumat*.

– folosirea unor structuri biactanțiale pentru desemnarea unor evenimente denumite de obicei cu ajutorul verbelor monovalente: *a efectua un salt – a sări*; *a întreprinde o călătorie – a călători* etc. Două observații sunt de făcut în legătură cu aceste exemple. În primul rând, determinantul care apare în construcțiile derivate este un nume cu sens abstract. Prin urmare, nu putem vorbi despre existența unui participant real în structura evenimentului din realitate desemnat cu ajutorul acestor structuri. În al doilea rând, este evident că verbele de tipul a *face*, *a efectua*, *a întreprinde* folosite în aceste construcții nu pot fi calificate drept verbe având rol predicativ. Ele reprezintă, de fapt, niște indici ai verbalității, fiind numite și verbalizatori.

Cel de al doilea tip de transfer are drept rezultat apariția unor structuri sintactice deviante. Ceea ce caracterizează aceste structuri este neconcordanța dintre formula semică și structura actanțială a verbului. Printre aceste cazuri sunt de menționat următoarele:

– construcțiile constituite de verbele tranzitive directe în care participanții marcați drept subiect și obiect se află într-un raport de apartenență: *Elevul a ridicat mâna*. *Pomul își pleacă crengile până la pământ*. După cum vedem din aceste exemple, în situațiile descrise prin enunțurile citate, întregul acționează aici prin intermediul părții, deci complementul direct nu denumește un obiect al acțiunii, ci un element activ;

– construcțiile biactanțiale cu subiect și obiect direct, în care subiectul este un participant pasiv. Acesta suportă efectul unei acțiuni provocate sau

cauzate de participantul desemnat prin determinantul având funcția sintactică de complement direct: *Ostașul a simţit o lovitură puternică*. Există mai multe verbe care se pot utiliza în componența unor astfel de structuri: *a îndura*, *a pătimi*, *a suferi*, *a păți*, *a răbda*, *a suporta*;

– construcțiile care au în calitate de predicat un verb cu complement direct intern: *Ionel a trăit o copilărie fericită la bunici*. De obicei, acest tip de verbe semnifică o stare care se consumă în sfera subiectului, prin urmare, ele nu pot avea un complement direct care să trimită la un anumit participant: *a trăi o viaţă lungă*, *fericită*; *a dormi un somn adânc*, *a umblat cale lungă*. Determinantul care apare pe lângă aceste verbe nu este corelat cu un participant real. El doar reproduce sub o altă formă categorială semantica verbului. Din această cauză se consideră că determinanții de acest fel echivalează cu un complement circumstanțial.

Toate cazurile analizate mai sus denotă existența unei legături directe între semantică și sintaxă. După cum s-a observat, relația dintre aceste fenomene se poate manifesta în ambele direcții, atât dinspre semantica lexicală, cât și dinspre structurile actanțiale ale verbului.

Un alt aspect având legătură cu relația semantică – sintaxă este cel care vizează rolul actanților în actualizarea și în modificarea conținutului semantic al verbului. Pentru a clarifica această relație vom examina următoarele perechi de enunțuri:

Vânătorii îşi atârnă trofeele pe pereți. *–Multe picturi care atârnă în muzee sunt falsuri*.

Băiatul cu greu i-a despărțit pe bătăuși. *– Golful desparte insulele*.

O furnica duce în spate un grăunte jumătate. (O. Cazimir) – *Drumul duce la o carieră*.

În timpul nopții, *oștirea a înconjurat cetatea*. *– Munți înalți înconjoară orașul*.

Trenul se pierde în depărtare. *– Poteca se pierde în pădure*.

Toate aceste enunțuri demonstrează foarte clar dependența caracterului dinamic al procesului desemnat de verbele de acţiune de tipul actantului plasat în poziţia subiectului. După cum vedem, atunci când în poziția subiectului apare un participant activ, verbul exprimă un proces dinamic, acestea fiind enunțurile din partea stângă a paginii. Constatăm, astfel, o legătură strânsă între semantica actantului din poziția subiectului și semantica lexicală a verbului. În acest caz lingviștii vorbesc despre așa-numita regulă universală de selecție a actanților care apar în poziția subiectului. Astfel, dacă un verb are în structura sa actanțială un Actant activ (agentul, forța), acesta va fi cel care de regulă își va asuma funcția sintactică subiect: *Călărețul a alunecat din șa prăbușindu-se la pământ*. *Viscolul acoperă urmele trecătorilor*.

În cazul în care actantul activ nu este actualizat în structura enunțului, această poziție poate fi ocupată de un instrument sau de un participant având rolul semantic obiect:

Bunica mea coace plăcintele în cuptor. – *Cuptorul bunicii coace plăcinte gustoase*. *Cuptorul acesta nu coace bine*.

Ostașii au înconjurat cetatea cu fortificații defensive groase și cu un șanț adânc. – *Un șanț adânc înconjoară cetatea*.

Prin urmare, se observă o ierarhie în ordinea apariției actanților în poziția subiectului pe lângă un verb care exprimă un proces dinamic, aceasta fiind reprezentabilă ca: Agent < Instrument < Obiect. De menționat că substituirea participantului activ prin unul pasiv care doar poate realiza acțiunea fără să o controleze are anumite repercusiuni asupra structurii actanțiale a verbului. De exemplu, analizând perechea de enunțuri: *Dușmanul l-a lovit cu o săgeată în umăr*. – *Săgeata l-a lovit în umăr*., se observă că în primul caz verbul admite pe lângă cei doi participanţi de bază, agentul și pacientul, și un instrument (*săgeata*). În cel de al doilea enunț, apariția unui actant cu rolul de instrument nu mai este posibilă, acesta fiind deja realizat în calitate de subiect.

Așadar, caracterul de sistem al limbii presupune existenţa unei reţele de relaţii stabilite între elementele sistemului atât în cadrul fiecărui nivel, cât şi de la un nivel la altul, acestea de la urmă manifestându-se, mai ales, în procesul funcționării limbii. Datorită relațiilor la care ne referim, limba a fost definită ca un ansamblu în care totul se leagă.

Analiza relațiilor stabilite între trăsăturile semantice și structura actanțială a verbului denotă că acestea sunt bidirecționale. Astfel, sensul lexical al verbului are un rol hotărâtor atunci când este vorba de structura lui actanțială. În același timp, autonomia relativă a structurilor actanțiale este responsabilă de extinderea unor structuri sintactice asupra unor evenimente cu o organizare diferită de cea a situațiilor pentru care structurile respective sunt specializate.

Schematizată la maximum, relația dintre componenta semantică și componenta sintagmatică se prezintă astfel: comportamentul sintactic diferit se asociază și cu importante deosebiri de sens. În felul acesta, analiza structurii semantice a verbului este necesară nu doar pentru explicarea sensului lexical al acestei unități lexicale, ci și pentru precizarea posibilităților sale combinatorii. Dacă până nu demult, inclusiv în dicționarele explicative, structura semantică a verbelor era tratată izolat de trăsăturile lor sintactice, în ultimul timp tot mai mult se pune accentul pe raportul dintre trăsăturile semantice și cele sintactice atunci când este vorba de definirea verbelor.

Referințe bibliografice:

1. CHOMSKY, Noam. *Syntactic Structures*. Second Edition, Berlin, New York: Mouton de Gruyter, 2002, 117 p.

2. CONSTANTINOVICI, Elena. *Semantica şi morfosintaxa verbului în limba română*. Chişinău, 2007, 268 p.

3. EVSEEV, Ivan. *Semantica verbului*: *categoriile de acţiune*, *devenire şi stare*. Timişoara: Facla, 1974, 182 p.

4. FILLMORE, Charles J. The Case for Case. In: Bach and Harms, *Universals in Linguistic Theory.* New York, Holt, Rinehart, and Winston, 1968, p. 1-88.

5. FILLMORE, Charles J. Quelques problèmes posés à la grammaire casuelle. In: *Langages*. Paris, 1975, nr. 38, p. 65-80.

Notă: Articolul a fost realizat în cadrul proiectului de cercetare 20.80009.1606.01 *Valorificarea ştiinţifică a patrimoniului lingvistic naţional în contextul integrării europene*, Institutul de Filologie Română „B. P.-Hasdeu”.